

Abstrakt

Předmětem této diplomové práce je analýza právní úpravy posuzování vlivů záměrů na životní prostředí (EIA). EIA patří mezi horizontální nástroje práva životního prostředí. Vychází z principu prevence a zásady trvale udržitelného rozvoje. Česká právní úprava je obsažena především v zákoně EIA a z velké části je výsledkem transpozice směrnice EIA. Národní i evropskou úpravu posuzování vlivů významně ovlivňuje mezinárodní právo, zejména Úmluva z Espoo a Aarhuská úmluva. Důležitou roli hrají také právně nezávazné dokumenty. Během procesu posuzování vlivů, který má několik fází, se zkoumají a hodnotí významné vlivy záměru na životní prostředí a veřejné zdraví. Posuzování nepodléhají všechny záměry, ale jen ty, o nichž to stanoví přímo zákon (obligatorní záměry) anebo příslušný správní úřad v tzv. zjišťovacím řízení (fakultativní záměry). Výsledek posouzení, jež provádí autorizovaní odborníci, slouží jako objektivní odborný podklad pro tzv. navazující řízení, ve kterém se rozhoduje o povolení záměru. Proces posuzování vlivů vede správní úřad (Ministerstvo životního prostředí či příslušný krajský úřad) a podílí se na něm řada subjektů. Významné postavení mají osoby z řad dotčené veřejnosti, zejm. „environmentální právnické osoby“, které na základě zákona EIA disponují širokými právy, obzvláště v navazujícím řízení. Diplomová práce je rozdělena do tří základních oblastí. Nejprve jsou vymezeny principy, zásady a mezinárodní, evropské a vnitrostátní prameny právní úpravy posuzování vlivů záměrů na životní prostředí (část první a druhá). Následuje rozbor české právní úpravy posuzování vlivů podle zákona EIA, s důrazem na jednotlivé fáze „standardního“ procesu posuzování vlivů, a to včetně tzv. navazujících řízení (část třetí a čtvrtá). Ve třetí oblasti je věnována pozornost specifickým případům posuzování, jako je posuzování prioritních dopravních záměrů, posuzování a hodnocení podle zákona o ochraně přírody a krajiny a mezistátnímu posuzování (část pátá).